

Anadolu Havarisel Vekilliği
Vicariatus Apostolicus Anatoliae
Vicariato Apostolico di Anatolia

2018-2021 üç yıllık dönem için
Anadolu Havarisel Vekili
Episkopos Mons. Paolo'nun Pastoral Mektubu

“Üçüncü bin yılın Kilisesi'nin, vaftiz olan ve kuvvetlendirme alan herkesi, Kilise hayatında kişisel olarak faal bir sorumluluğun bilincine erişmelerine teşvik etmesi gerekir.”

(Aziz Papa 2. Jean Paul, *Novo millennio Ineunte*, § 46)

Anadolu Vekilliğinin Latin Katolik Kilisesi bünyesindeki –başta kadınlar ve gençler olmak üzere– tüm mensuplarına Rabbimiz Allah ve tarafımdan karşılıksız sevgi ve esenlik gelsin!

Her şeyden önce, küçük Anadolu Kilisemizi mevcudiyet içinde muhafaza ederek, bu dönemde bizlere vermiş olduğu tüm armağanları için Rab'be şükredelim. O, bizlere güvenmeye devam ediyor, içimizdeki ümit besliyor ve bizlerin içimize kapanışımıza, korkularımıza ve günlük bencilliklerimize rağmen, bizleri sevmeye devam ediyor.

Rab sadıktır ve Aziz Havariler Petrus, Barnaba, Pavlus, Luka, Timoteyus, Tekla'nın zamanlarından beri ve tüm diğer erkek ve kadınların İncil yaşamına tanıklık ettikleri yüzyıllardan bu yana, Sözü'nü, Kutsal Ruh'unu, Merhametini, Sabrını bizlerden eksik etmeyerek, Rab her zaman bize yakın oldu. Kilisemize her yıl yeni çobanlar göndermeye ve yeni kardeşler dahil etmeye devam etti.

O bizim zorluklarımızı, sık sık küçümsenen ve dışlanan küçük azınlığımızın zahmetini, iman armağanına olan sadakatimizi biliyor. İyi bir ahlak yaşamını sürdürmek, çocuklarımızı Hristiyanca yetiştirmek, evlilikte sadık olmak ve zorluk içinde olana yardım etmek için gösterdiğimiz gayretimizi görüyor. Her iyilik, nezaket, bağışlama, hizmet... eylemleri O'nun tarafından biliniyor ve O'nun anaç ve babacan yüreğinde muhafaza ediliyor. Nitekim iyi olan hiçbir şey yitirilmeyecektir.

O bizlerin günahlarını da iyi biliyor: Bazıları kendilerinin Hristiyan olduklarını sanıp, aslında paranın, başarının, güzel bir izlenim bırakmanın telaşına kapılıyorlar; yalnızca kendi aileleriyle ilgilenerek, fakirlere ve yabancılara kendilerini kapatıyorlar ve başka dinin insanlarına karşı düşmanlık duyguları besliyorlar. Allah'ın Sözü'nü ve Kilise'nin öğretisini derinleştirmek, yoksullara hizmet etmek, karşılıksız ilişkiler dokumak için asla zaman bulamıyorlar. Başkaları ise “kayıtsız, girişimsiz, sadece yaptıkları işten memnun, yeni mücadeleler veya toplumun değişen kültürel koşullarının gerektirdiği değişimler karşısında korkuya kapılıyorlar” (Papa Françesko).

Anadolu Havarisel Vekilliği
Vicariatus Apostolicus Anatoliae
Vicariato Apostolico di Anatolia

Herkes Allah'tan armağanlar almıştır (bkz. para meseli, *Matta* 25:14-30). Rab'den talant almamış olan hiç kimse yoktur!

İzmirli Aziz Polikarp'ın öğrencisi olan Aziz İreneus'a göre, her şeyden önce hayatın kendisi bir armağandır: Kesinlikle israf edilmeyecek veya görmezden gelinmeyecek bir armağandır. Bazı Hristiyanlar yaşamıyorlar, kendilerini yaşamın gidişatına bırakıyorlar! Nereye gittiklerini ve ne istediklerini bilmeden kör koyunlar gibi takip ediyorlar.

Bazı Doğu Babaları'na göre talantlar, tohumu bolluk içinde dünya olan toprağa ekilinceye kadar yerine getirilmesi gereken, Rab'in sözleridir. Ancak, Allah'ın armağanlarını paylaşmak yerine, onları gömmek daha kolay geliyor; kazanılan konumları ve geçmişin hazinelerini muhafaza etmek, onlardan yenilerini yaratmaktan daha kolay geliyor; başkalarına güvenmemek, inisiyatif alıp özgürlük içinde ve sevgi uğruna başkalarını karşılamaya gitmekten daha kolay geliyor.

Kutsal Kitabı bugün okumak demek, Allah'ın kendisinin yazdığı bir konser notalarını yalnız başına çözümlenmeye çalışmak gibidir: "Binlerce sestem ve binlerce çalgıdan oluşan muazzam okyanus sesinin bana doğru gelmesine ve **yeni bir minik dalga olmanın sevincine erişmeme** izin vermem demektir" (J.-L. Chretien).

Origenes şöyle yazıyordu: "Eğer Kelam, benim içime gelmezse, dünyaya gelmesi neye yarar? Eğer ben, içimdeki Mısır köleliğimden kurtulmamışsam, İbranelerin Mısır köleliğinden serbest kalmaları neye yarar? Eğer benim uzuvlarımdan biri uyuşuk ve felçli kalmışsa, aklım ise hareketsiz ve önyargıların döşeginden cesurca sıçramıyorsa, İsa'nın felçliyi yürüttüğü olayın sayfasını okumam neye yarar?"

Peygambersel bir Kilise: Bu bize özgün bir çağrıdır.

Orta Doğu ve Türkiye'deki Hristiyanlar olarak, birçok sebepleriyle peygambersel özel bir çağrıya sahibiz. Günümüze has en önemli üçünden bahsederek:

1. Başka dinlere mensup insanlar arasında küçük bir sürüyüz;
2. çeşitli Hristiyan mezhepleri arasındaki ayrışmayı aşarak, Kilise'nin bütünlüğünün mümkün olduğunun somut belirtilerini göstermeye çağrıldık;
3. geldikleri yerlerdeki şiddet, yıkım ve ölüm durumları nedeniyle ülkemize sığınan kardeşlerimizle ilgilenmeye çağrıldık.

1. Her şeyden önce Rab, bizleri küçük grubumuzu muhafaza etmeye değil, İsa'nın tüm insanlar için Rab, Yaşayan ve Kurtarıcı olduğunun tanıkları olmaya çağırmıştır. Noel ve Paskalya Bayramlarını kutlamak yetersizdir: Pentekost'u da yaşamaya kadar varmak gerekir. Bu nedenle kutsal 2. Vatikan Konsili'nin akabinde, Papalar devamlı olarak bu son on yıllar boyunca, **kişisel ve toplumsal yaşamımızın merkezine yenilenmiş İncil müjdelemeyi** koymaya bizleri davet ederler.

Fakat müjdelemek için öncelikle **kendimizi yeniden müjdelemeye** bırakmalıyız: Çoğu kez imanımız fakir kalıyor ve anlamını bilmediğimiz tekrar edilen hareket ve sözlerden ibaret oluyor. Yeni beşeri geleneklere bağlanıyor; Allah'ın ve her insanın güzelliğini, en uzakta olanı ve düşman görüleni görmezden geliyor.

Anadolu Havarisel Vekilliği
Vicariatus Apostolicus Anatoliae
Vicariato Apostolico di Anatolia

İsa'yı ve O'nun sözlerini –**İncil'in sözlerini**– yaşama biçimiyle kendimizi sık sık karşılaştırmıyor; bunun yerine küçükken öğrendiklerimizle, kiliselerimizde, diyozede veya kilise faaliyetlerinde yapılanlarla bir karşılaştırma yapıyoruz.

İşte bu durumda, **imanımızın kaynağına geri dönmenin** gereksinimi doğuyor: Kutsal Kitap, Kilise Babaları'nın büyük Geleneği, 2. Vatikan Konsili ve son dört Papa'nın kaleme aldığı çok önemli genelgeler.

Son on yıllarda Rab bizlere, Aziz Papa 23. Yuhanna, Aziz Papa 2. Jean Paul ve İncil'in harikulade iki tanığı olan Papa 16. Benedikt ve halihazırdaki Papa Françesko gibi aziz çobanlar armağan etti. Onların öğretilerini derinleştirmeli ve onların davranışlarını takip etmeliyiz.

Birçok bölgede Hristiyanlar, bir “küçük sürü” (bkz. *Luka* 12:32) haline geldiler veya gelmektedirler. Bu ise onları, kendilerine özgü kimliklerinin özelliklerinden olan, sık sık yalnızlık ve zorluk koşullarında daha fazla güçle tanıklık etme mücadelesiyle karşı karşıya bırakmaktadır (Aziz Papa 2. Jean Paul, *Novo millennio Ineunte*, § 36).

Son olarak, herkes yerel Kilise'nin önemli olduğunu elbette ki göz önünde bulundurmalıdır, ancak devamlı olarak evrensel Kilise'ye atıfta bulunmalıdır: Bizler, birçok imkanı bize sunan ve kendi katkımızı da içeriğine taşımamız gereken bir dünyevi ağ içinde yer alıyoruz. Episkoposluk bünyesindeki tüm mahalli kiliselerin bir rahiplik topluluğuna bağlı işlevini sürdürmesi durumu, mahalli kilise mensupları ile rahip topluluğunun aşırı sıkı bir bağ kurması gibi ciddi bir tehlikeye götürüyor: Halbuki mahalli kilise, kendi özerkliğine¹ sahip olmalı ve diğer mahalli kiliselerle de ilişki içinde olmalıdır.

2. İkinci olarak Hristiyanlar, bölündükleri ve asırlar boyunca mücadele ettikleri topraklarda yaşadıkları için, birlikte Paskalya Gizemini kutlamaya dönmeleri adına tüm diğer Hristiyanlar ile huzur içinde yaşamak üzere tüm mümkün olanı yapmaya çağırılmışlardır.

İsa'ya olan son derece büyük arzu ve O'nun, “Hepsi bir olsunlar” şeklindeki duası (*Yuhanna* 17:20 vd.) bir insanın yüreğinde mevcut değilse, İsa'yı sevdiğini nasıl söyleyebilir?

İsa'nın, kendi Ölümü için bazı öğrencilerinin ağladığını gökten dinlerken, başkalarının ise O'nun Dirilişi için bayram yapması durumunu pasif olarak kabul eden bir kişi, İsa'yı sevdiğini nasıl söyleyebilir? Peder Allah, parçalanmış bir aileye sahip olmayı nasıl kabullenebilir? Peki, bazı evlatlarını, büyük Kardeşlerinin ölümü için matem içinde oruç tutarken, diğerlerini ise yiyip içerken şölen yapmalarını görmesi?

¹ Mahalli kilisenin, rahip topluluğundan ayrı bir bilançosunun olması zorunludur; mahalli kilisenin yaşamının sürdürülmesi için insanların oraya bağışlamış olduğu malların, otomatik olarak rahip topluluğunun malı haline gelmemesi de esastır! Bu ayrım hakkında imanlılar bilgilendirilmeli ve onlar bir bağış yapmak istediklerinde, mahalli kilise ve onu yöneten rahip topluluğunun iki ayrı gerçeklik olduğu iyi anlatılmalıdır. Geçmiş zamanda bu alanda ciddi hatalar yapıldı ve **hatırlatırım ki, mülkiyet ayrımı hakkında bu kurallara riayet etmeyen mahalli kilise rahibini Kilise mahkemesinde cevap vermeye çağırarak Episkopos'un görevidir.**

Anadolu Havarisel Vekilliği
Vicariatus Apostolicus Anatoliae
Vicariato Apostolico di Anatolia

Bir babanın, annenin, erkek veya kız kardeşin yüreğine sahipseniz, ailenin bölünmesini ve her kardeş grubunun bütün aileye değil de kendi grubunun yaptıklarına bağlı olmasını pasif olarak kabul edemezsiniz.

Bölünmenin olduğu yerde, Rab değil, ayrıştırıcı şeytan hakimdir: Ancak Rab her türlü engel duvarını yıkar (bkz. *Efeslilere* 2:13-18)!

3. Üçüncü olarak, her şeylerini korkunç bir şekilde kaybederek –büyüdükleri yerdeki dillerini, akrabalarını, dostlarını, kültürü, evi, geleneklerini, mutfağını vs.– acı çeken ve diğer evlatlarının buna ilgisiz kaldığını gören bir Baba nasıl endişelenmez? İsa da –yabancı, fakir, zulmedilen ve sadece küçükken değil, sonra da birçok kez kaçmak zorunda kalmasıyla– aynı sınanmaları yaşayanlarda kendini nasıl görmez?

Zamanların sonunda Rab’bin evine girecek olanlar, “Rab, Rab” (*Matta* 7:22) diyenler olmayacaktır. O halde, yüceliğin tahtında oturan Kral, bugün ve son günde neyi göz önünde bulundurmaktadır? *Matta* 25:31-46 buna cevap veriyor: Günah sayılıyorsa da, burada insanların zayıflıkları, beşeri dürtülerin çekiciliğinde onların kötülük işlemiş olmalarından bahsedilmez. Kurtuluş veya yitirilme adı altında, ebedi yaşam veya ölüm nedenleri ön planda değildir. Allah’a sövmek veya dini geleneklerin eksik yerine getirilmesi gibi, Allah’a karşı işlenen günahlar bile listelenmemiştir.

Bundan ziyade, Göklerin Hükümdarlığından dışlanmaya neden olan suçlardan veya oraya girişle ilgili olarak, ihtiyaç içindeki veya talihsiz insanlara nasıl yaklaşıldığından bahsedilir: Açlık, susuzluk, yabancının dışlanması, çıplaklık, hastalık, tutsaklık. İşte burada, her insan varlığı ile olan somut ilişkide kurtuluş belli olacaktır. Yardıma muhtaç birine karşı – yapabileceğimiz veya yapmaya yetenekli olduğumuz– bir şeyler gerçekleştirdiğimizde ya da onun yardım haykırışını görmezden gelerek karşıya geçip hiçbir şey yapmadığımızda, yeryüzünde şimdiden bir “süreç” işlemiş olur. Zamanların sonundaki yargıda, sadece bir hüküm var olacaktır.

Bu hüküm, her duvarı yıkar ve her bölünmeyi aşar; örneğin, Hristiyanlar ve Müslümanlar arasında, ister müritleri olsun, ister Hristiyanlığın dışındakiler olsun, en sonuncu insanlarla, İsa’nın erkek ve kız kardeşleri olan küçükler ve fakirlerle olan ilişki temel alınarak herkes yargılanacaktır.

“Kişisel hayatın kurtuluşu, ibadette ve litürjide değil, bedenlerle olan, yüz yüze, el ele, etin ete yanaştığı (...) ilişkide söz konusudur. İsa’nın talep ettiği sevgi soyut değildir, niyetlerden ve hislerden oluşan değildir, basit bir şekilde “bir şey için dua” etmek değildir: Eylemdir, davranıştır, somut bir sorumluluktur” (E. Bianchi).

Eğer litürji, dua ve sakramentler bizleri buna götürmüyorsa, o halde kısır ve faydasızdırlar; bu gerçekler bizlerin sevgide yaşamaya, hatta sevilemez olan düşmanı dahi sevmeye bize yardım ettiği ölçüde faydalıdırlar (bkz. [Matta 5:43-48](#)).

Gerçekleştirilmiş bir eylemin kötülüğü veya iyiliği, görülmeyen Allah’a atfen değil ([1Yuhanna 4:12.20](#)), zira erkek veya kız kardeş ile olan ilişkinin yaşandığı biçimden doğar. O halde, kendi bedenini ortaya koyup erkek veya kız kardeşlerinin bedenine iyilik yaparak onlarla ilgilenmeyi bilene bereket; birkaç dua fısıldamış olsa da, Mesih’in yüzünü tanımayıp

Anadolu Havarisel Vekilliği
Vicariatus Apostolicus Anatoliae
Vicariato Apostolico di Anatolia

onlarda görmezden gelerek, muhtaç olanlara yakınlaşmayarak karşıya geçene ise lanet söz konusudur.

Papa Françesko şöyle diyor: “ ‘Beni ilgilendirmez, benim işim değil, toplumun suçu’ demek, yardıma muhtaç olduğu vakit kardeşe diğer tarafını dönmek, bizleri rahatsız eden ciddi bir sorundan bahsedildiğinde kanal değiştirmek, hatta kötülüğün karşısında bir şey yapmadan durarak öfkelenmek günahtır. Nitekim Allah, doğru bir öfke içinde olup olmadığımızı değil, iyilik yapıp yapmadığımızı sorgulayacaktır. Kötü bir şey yapmamak yetmez, çünkü Allah, görüldü işaretiyle damgalanmamış biletlerin peşindeki bir denetçi değildir.” (19 Kasım 2017, Pazar Vaazı)².

Ayrıca mülteciler geleneklerin, ibadetlerin, kültürlerin ve becerilerin taşıyıcılarıdır: Verecekleri güzel şeyler vardır, yalnızca alma ihtiyacında değillerdir. Yalnızca ihtiyaçları dahilinde yardım görenler olarak değil, yetenekleriyle de değerlendirilmelidirler.

Başroldeki laiklerle bir Kilise

Aziz Papa 2. Jean Paul’un birçok kez dile getirdiği üzere, üçüncü bin yılın Kilisesi, Allah’ın Halkının hizmetinde olan laiklerin, rahiplerin, diyakonların, rahibelerin, erkek ve kadın keşişlerin Kilisesi olmaya dönmeli ve karar veren ve emreden bir üstün sınıf olmamalıdır. “Geçmişe bakarak, Kilise’nin yaşamı için laiklerin rolünün ne kadar önemli olduğunu açık bir şekilde gözlemleyebilirsiniz. Dünyanın geniş alanlarında yirminci yüzyılda Kilise’nin maruz kaldığı sert zulümleri burada nasıl hatırlamamalı? Şayet iman, halkların bütününden silinmemişse bu, her şeyden önce, hiç de nadir olmayan şehitliğe kadar giden laik imanlıların cesur tanıklığı sayesinde olmuştur. Tecrübe göstermiştir ki iman şehitlerinin kanı, imanı ikrar edenlerin tohumu oldu ve biz Hristiyanlar, “Allah’ın büyük davasında bilinmeyen askerler” olan onlara çok şey borçluyuz” (*Tertio millennio adveniente*, §37).

“Günümüz krizinden –1969’da Noel vesilesiyle o zamanın Kardinali J. Ratzinger diyordu ki– çok şeyini kaybedecek bir Kilise ortaya çıkacaktır... ve neredeyse başlangıçtan başlaması gerekecektir. Küçük gruplardan, hareketlerden ve azınlıktan başlayıp tecrübenin merkezine iman ve duayı koyacak ve sakramentleri, litürjik yapının bir sorunu olarak değil, ilahi hizmet olarak yeniden tecrübe edecektir... Nihayetinde meydana geleceğin ne olduğundan ben çok eminim: Kilise, yeni bir filizlenme görecektir ve yaşamın ve ölümün ötesinde ümidin bulunacağı, insanın evi olarak belirecektir.”

Fakat siz laikler, dinlenen ve üzerinde derin düşünülen Allah’ın Sözü’nden hareketle, imanınızı derinleştirmelisiniz; bu sayede iman yaşamınızın başrolünde siz olursunuz.

² Son Papaların öğretisi daha açık ve daimidir. Papa 16. Benedikt: “Bizim görevimiz, bu insanların kendi yurtlarına dönüp orada onların yaradığı bir hayat kurmalarına yardım etmektir. Bakış açısı bu olmalıdır. Ancak geldikleri yere geri dönmelerini beklerken onlara bugün bir ağırlama sunmak gerekir.” Papa 2. Jean Paul: “İsa, muhtaçların fani koşulunda aramızdaki varlığını uzatmak istedi, mültecileri de açık bir şekilde onların arasından saymaktadır...” “Zengin ülkeler ile fakir ülkeler arasındaki, göçlere sebebiyet veren fark hep daha fazla büyürken, ülkelerin mülteci sorunu ile ilgilenmemeleri ve hatta sınırları kapatmaları ya da yasaları sertleştirmeleri söz konusu olamaz.” Papa 6. Pavlus: “Duraksadığımız her neresiyse, rahatsız eden ve yabancı olarak görülürsünüz. Dolayısıyla çekinken ve korkuyla kalırsınız. Ama burada değil. Burada, Kilise’de, sizler iyi ağırlanırsınız, beklenilirsiniz, selam verilir ve şölenle karşılanırsınız.”

Anadolu Havarisel Vekilliği
Vicariatus Apostolicus Anatoliae
Vicariato Apostolico di Anatolia

Yalnızca çobanlara dayalı bir Kilise'nin geleceği yoktur; yurtdışından gelen ve her sene oturma izni dilenen çobanların yönettiği bir Kilise'nin geleceği yoktur.

Anadolu Havarisel Vekilliğinin öncelikleri, Kilise'nin diğer birçok episkoposluk bölgelerinde olanlarının aynısıdır: Gençler ve genç aileler. İsa'nın Emmaus şakirtleriyle yaptığı gibi, kendimizi onların yanlarına koymalı, onları dinlemeli ve sadece son yüzyılın şeylerini değil, Kilise'nin büyük geleneğinden gelen şeylerin en iyisini onlara sunarak, bizim olmayan onların güzergahları üzerinde yaşamın amacını aramalarında onlara eşlik etmeliyiz.

“Onlar (gençler), kendilerini canlı hissettirecek baş döndürücülüğü birçok biçimde ararlar. O halde onlara bunu verelim! Tüm her şeyde hayallerini projeye dönüştürmelerinde onlara yardım edecek ve sahip oldukları potansiyelin, onları bir çağrıya doğru (kelimenin tam anlamıyla geniş ve güzel ölçüde) götürecektir bir köprü, bir geçiş olduğunu keşfedebilsinler diye onları teşvik edelim. Onlara engin hedefler, büyük mücadeleler sunalım ve bunları gerçekleştirmelerinde ve hedeflerine ulaşmalarında onlara yardım edelim. Bu baş döndürücülüğü başkalarından almalarına izin vermeyelim, zira kendi hayatlarını tehlikeye atmadan başka bir şeye götürmez: Onlara bunu biz verelim” (Papa Françesko).

Her zaman olduğu gibi, Allah'ın yapmış olduğu ve devamlı olarak bizler için yaptığı büyük ve harikulade şeyleri tanıyan, birlikte dua etmesini bilen, bir düzen yapısı oluşturan ve cemaat için faydalı ve güzel olanı birlikte icat eden bir insan topluluğu var olduğu vakit, Kilise bir geleceğe sahip olacaktır. Kilise böyle olduğu zaman, gençler her şeyden önce kendileri için gerçekçi ve faydalı sorular yöneltirler: Beni doğuran ve İyi Haberin içinde beni yetiştiren, hayatıma bir anlam veren, iyi ve kötünün ne olduğunu bana öğreten bu muhteşem topluluğa nasıl hizmet edebilirim? Ebeveynler onları bu sorulara eğitmelidirler, nitekim hangi eğitimi alacakları, hangi mesleği icra edecekleri, nasıl iyi bir gelir elde edecekleri vs. sorularından daha öncedir.

Eğer adanmış hayata ve diyosezan rahiplik hayatına çağrıyı Türkler de hissetmezse, Anadolu Kilisesi için gelecek yoktur. Fakat dini hayata çağrı bir hiçlikten doğmaz, öyle ki alevli, neşeli ve yaratıcı bir topluluktan gelir. Bununla birlikte, yurtdışında bulunanlar da kendilerini doğuran Kilise'ye nasıl yardım edeceklerini ciddiyle düşünsünler.

Uygulama hatları

Hem olgun bir Hristiyan yaşamının devamlı eğitilmesinde hem de bazı katekumenler için faydalı vakitler olarak, gelecek üç yıl boyunca uygulanacak bazı karar ve yönetmelikleri³ işlevsel olarak belirtmek isterim.

- Herkes için ortak eğitimsel pastoral plan**, gelecek üç yıllık dönem için odaklanılacaktır:
 - 2017-18: Markos İncili (Geçerli bir yardımcı kitapçık zaten oluşturuldu; John Sadredin'den isteyiniz);
 - 2018-19: Luka'nın Eseri (İncil ve Havarilerin İşleri Kitabı);
 - 2019-20: “Görevsel Kilise” hakkında, toplumla ve sivil otoritelerle olan ilişkide, başka dinler bağlamında “tanıklık” üzerine ilk Kilise Babaları'nın bazı yazıları (Antakyalı İgnatius, Didake, Diognetus'a Mektup).

³ Kasım 2017'de pastoral görevliler toplantısında birlikte aldığımız bazı kararların da hatlarını içerir.

Anadolu Havarisel Vekilliği
Vicariatus Apostolicus Anatoliae
Vicariato Apostolico di Anatolia

2. **Alfa ve Omega** Kursu, birkaç Hristiyanın -Türkler ile birlikte- aynı zamanda bir pastoral yardım görevinde bulunabileceği şekilde ciddiyetle eğitilmesi için havada kapılması gereken bir fırsattır. İlk etap, **28 Şubat – 4 Mart** günlerinde (**28 akşamı başlayıp 4'ünde saat 12:30 itibariyle sona erecek şekilde**) Ankara'da olacaktır. Kayıt bitiş tarihi: 14 Ocak.
3. **Gençlere ve genç ailelere yönelik pastoral faaliyet bizim önceliğimizdir.**
 - a. "Aziz Pavlus'un Tövbesi" bayramı vesilesiyle gençler için iki *hafta sonu* önermeye karar verdik (**26 Ocak akşamı -28 Ocak öğleden sonra, Mersin/Tarsus'ta; 28 Haziran akşamı-30 Haziran öğleden sonra arası Antakya'da**, 1 Temmuz Pazar öğleden sonraya kadar kalma imkanı vardır).
 - b. Gençlere yönelik ciddi bir pastoral etkinlik, bir daha yurtdışına bağlı olmayan bir yerel Kilise'nin inşası için, özellikle din adamlığına ve özel adanmışlık dahil tüm çağrılara genç erkek ve kızları hazırlamaya sevk eder.
 - c. Genç ailelere yönelik güçlü bir pastoral faaliyet, küçüklerin imana olan eğitimleri için doğal bir ortam yaratmaya izin verir. Bazı babaların çocuklarını camiye götürdüklerini ve onlara duaları, bedeninin duruş biçimlerini, Allah'ın huzurunda sessizliği –sabır, sevgi ve yetkinlikle– öğrettiklerini gördüğümde kendime şunu soruyorum: Küçüklerini eğitmek için bizim Katolik ebeveynleri ne yapıyorlar? Bizim genç ailelerimiz evlerde, kendiliğinden ve azimle dua ediyorlar mı? Küçükleri ve büyükleri eğitmek için yazılan Kutsal Kitabın güzel öykülerini anlatıyorlar mı?
4. **Anadolu Caritas** yardım kuruluşunun yeniden açılması, insani veya dini ayrım yapmaksızın (ki Hristiyan sevgisinin belirtisidir) yalnızca karşılıksız bir sevginin tanıklığını yapmamakta, aynı zamanda sayesinde Mesih'in mevcut olduğu ve eğittiği, fakirlere yardım için bir mekan sunmaktadır. Dolayısıyla sadece gençlerin değil tüm herkesin eğitimi için özel bir fırsattır. Caritas aracılığıyla mülteci Hristiyan kardeşlerimize de ulaşıyoruz ki bu da cemaatlerimizi güçlendirmenin ve yeniden ele almanın yeni bir fırsattır.
5. **İkonografiye giriş** şeklindeki temel kursun birinci sefer yapılmasının başarısından yola çıkarak, **8 Ağustos akşamından 16'sı sabahına** kadar tekrar edilecektir. Yalnızca bayanlar içindir. İlk kursa katılan bayanlar tarafından çok sevilen Mariagrazia Zambon kursu gerçekleştirecektir. Ben de orada mevcut olacağım.
6. 2018'in Noel'ini takip eden günlerde ise, 2017 Temmuz ve 2018 Ağustos aylarındaki kursa katılanlar için ikinci etap başlayacaktır.
7. Türkiye Ruhani Reisleri Kurulu (CET) tarafından teşvik edilen, **Efes ve Meryemana'ya ulusal hacılık**, kiliselerimizi birleştireceğimiz yön olarak kalmaktadır. Episkoposluğumuzdan da katılımın sağlanması için kilise rahiplerimiz gerekli kararları alsınlar. Hacılık **7 Ekim 2018 Pazar** günüdür.
8. Noel, Paskalya, Kurban Bayramı ve Şeker Bayramı'nda İskenderun'da, **Afgan ve İranlı** katekümen ve Hristiyanlar için **Hristiyanlık üzerine eğitim kursları** yapılacaktır. Daha önce yapılmış ilk kurs, 33 kişi ve birkaç çocuğun katılımıyla gerçekleşti. Eğer konuyla ilgilenenler olursa, gerçekten benzersiz olan bu fırsatlar hakkında onları bilgilendiriniz.

Son bir not olarak, yukarıda söylediğimi tekrar ediyorum: Biz Katolikler, Petrus'un halefliliğinin görevi dahilinde, İsa ile aramızdaki havarisel devamlılığı kabul etmekteyiz.

Anadolu Havarisel Vekilliği
Vicariatus Apostolicus Anatoliae
Vicariato Apostolico di Anatolia

Güncel kılınmış bir teolojik düşüncede eğitilmek için, pastoral görevliler ve çeşitli imanlılar tarafından konuşulan dillerde ulaşılabilir şekilde, Roma-Papalık belgelerinin takip edilmesi esastır: <https://w2.vatican.va/content/vatican/it.html>.

Katolik kimliğimizi muhafaza etmemiz açısından –vaazlarda, din derslerinde ve aynı şekilde katekümenlerin veya yeni vaftiz olmuşların eğitiminde– Papa'nın söylediklerini ve yazdıklarını tanıtmak gerekir. Birçok gazeteci ve Katolik Kilisesi'nin düşmanı, dün olduğu gibi bugün de, Papa'nın düşüncelerinden bazı cümleleri çekip ele alarak skandalcılığın sapkın oyununu yönetmeye çalışıyorlar. Bireyciliğin hüküm sürdüğü ve *sosyal ağları* takip ettikleri için çok bildiklerini sananların olduğu bir çağda, metinlerin bütünüünün okunmasını gerektiren bilimsel bir ciddiyet ve zeka dürüstlüğünü muhafaza etmek kaçınılmazdır.

Ayrıca, her türlü kötülük gücünden daha kudretli olan Mesih'in Annesi'ne de kendimizi emanet edelim.

İlginiz için teşekkür ederim.

Sizleri takdis eden,

+ Paolo

Noel Görkemli Bayramı, 2017